

SENMANARI POPULAR, HUMORISTICH Y LITERARI

DONARÁ UNA LLISSÓ CADA DISSAPTE

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Carrer de Fontanella, núm. 5, entresol, 1.ª; Barcelona

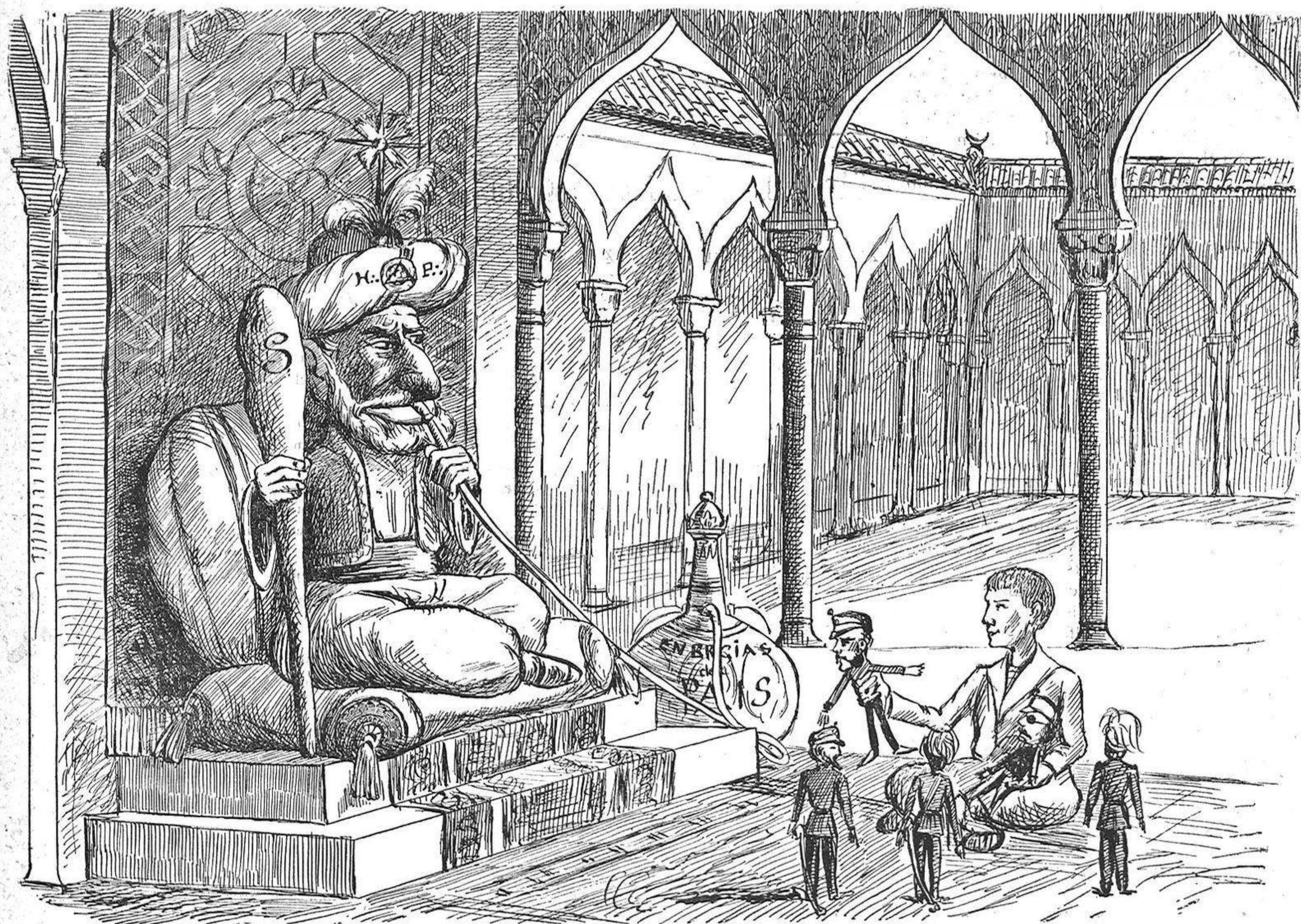

Número solt 5 céntims. —*— Atrassats 10 céntims.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Barcelona: semestre, 2 ps. un any, 3 ps.—Fora: semestre, 2'50 ps. un any, 4 ps.

ALI.: PAZ Y 'L SEU NET

—Mira, merinito, aprén be de jugá á soldats com el teu avi. Jo hi tinch la má trencada y per aixó estich sentat aquí ahont me veus, xupant del país lo dols aroma.

¿SOM CATOLICHS?

Lo dit en l'article anterior, basta y sobra pera demostrar que 'ls que tenen l' atreviment de amenassarnos, amparats del nom del Rey més august de la terra, lo Papa Lleó XIII, están tant obcecats, que no veuen quina poca gracia ha de ferli de que son nom sigui utilitat per fer de *papu* als únichs catòlics que á Espanya son capassos de defensar la religió en tots los terrenos, y sigui motiu de discussions que cap profit reportan á la Iglesia nostra Mare.

Y no es que vulgui dir que 'ls *bons* catòlics no carlistas, ó sía, els indiferents en política y 'ls integristas, no sían dignes, en materia de religió, de tot respecte y de tota nostra consideració; pero, si 'ls considero uns bons cristians, no puch (salvo algunas raras excepciones) considerarlos capassos del martiri. Y ellos serán molt bons, una gran gent, no faltarán tampoch á cap Comunió ni á cap prédica, serán molt caritatius, no faltarán á sos debers generals y hasta particulars d' un bon catòlich, pero..... no son capassos de defensar la religió ab un garrot á la má, ó un revólver á la butxaca, ó un fusell á l' espatlla quan la Iglesia 's veigi en cas apurat, cosa que ja ha succehit y que no es difícil que torni á passar altra volta.

Pero, algún me dirá: ¿No son pas totas carlistas las mils personas que frecuentan senmanalmente las iglesias y oheixen missa tots los diumenges!....

Es clar que no ho son, pero nosaltres no enteném per catòlics á tots los que son batejats y van á missa al diumenge..... y no combregan may.

Y en prova de que no tots los que van á missa son bons catòlics, diré: ¿No us haveu fixat may en lo que succeheix á Sant Jaume, á Betlém, al Pi, á Santa Ana, etc., durant las missas de onze á una, y que jo 'n dich dels ganduls?

Donchs, jo sí. L' un garla, l'altre riu, el d'aquí pica ab lo bastó, el d' allá fa signos á la xicota, el de més ensá está girat d' esquena al altar, el de més enllá mira las láminas del *Blanco y Negro*, etzétera, etz., y espereus encara: quan lo capellá diu l'últim *Dominus vobiscum*, tothom guilla y 'l bon capellá s'ha de dir sol las Ave-Mariás, á no ser que li respóngui alguna bona senyora per misericordia. La iglesia será tan plena de *gent* com vulguin, pro de fiels..... ¡qué poch!

Es que avuy es moda anar á missa á veure á fulano, per passar el rato, com á punt de cita, com á passatemp per esperar l' hora de las besas. Aixís com veureu tot lo día la Rambla plena de gent que passeja, pro l' inmensa majoria no's passeja perque visqui de renda, lo mateix dirém de l' glesia: no tots los que van á missa, especialment á las missas de onze á una, qu' es l' hora que hi ha més *pressa*, son catòlics.

Y consti que nosaltres no volém pas que 'l qui no sigui *ben catòlich* no hi vaigi; res d' aixó. Nosaltres voldríam que hi anessin hasta els impíos, aixís pot ser se 'ls comanaríá 'l mal, com succeheix ab la coixera.

Aquesta moda, la de fer lo catòlich, s' ha introduit en totas las esferas y en totas las filas, especialment en las dels partits lliberals. No hi ha lliberal que pretingui un' acta de diputat ó de senador, ó una cartera de ministre, que no digui qu' es catòlich, y romá y..... alfonsí per anyadidura; sobre tot en vigílas d'eleccions ó á dos passos d' una crisis. Fins últimament, un *gran catòlich*, lo senyor Silvela, aquell dels llonguets de luxo, aquell que, segons digueren, trasladá la sala entera d' una audiéncia en la qual se veyá un seu parent, ha fet unas declaraciones tan catòlicas..... com peregrinas, dihent que ell respectará la veu del Vaticá..... mentres el Sant Pare apoyi als poders constituïts y respecti la Constitució.

Aquí está el botó que mostra ben á las claras el catolicisme de molts, ó de tots los lliberals.

Y aixó que 'l senyor Silvela es el marit, ó la muller política d' aquell general tan cristiá dels Te Deums, dels archs de triunfo y de la célebre

abracada de nostre Ilustríssim Doctor Catalá.

Y siga la bruema.

L' Estat es catòlich (ija ho crechl) lo govern es catòlich (sobre tot lo que presideix l' Hermano Paz .:) las instituciones son catòlicas..... pero la capa *no parece*. Aixó sí, el Papa no 's pot queixar, perque en un Estat en que 's diuen catòlics desde 'l quefe del ministeri fins al últim dels ranxeros, y els Bisbes cobran ab una puntualitat aterradora, y 's paga al clero tot y 's permet tocar las campanas, y s' autorisan professons, y 's canta la Salve á Atocha, y s' envían telegramas á Roma cada vinticuatre horas, y 'l Cardenal Sancha va á Palacio un colp cada vegada, y 'l Nunci Apostòlich es considerat lo primer de tots los diplomàtics, be 's pot dir que 'ls interessos de la religió marxan com sobre rodas.

Los carlins espanyols, que, segons Lleó XIII som *l'únich partit netament catòlich qu' existeix al mon*, ens queixém per pur vici.

Los Bisbes que en sas pastorals tronan continuamente contra la inmoralitat, la usura, el joch, l' impietat y la pornografía, son una colla de caps calents que somían unas truitas com rodas de molí.

Los predicadors que desde la trona *cantan* las desventuras d' Espanya, la incredulitat, los vicis y las maquinacions satánicas de las sectas masonicas, están fent lo paper més ridícul y desairat que puga imaginarse.

¡Si aquí no passa res! ¡Tot es pau y gloria del Senyor!

Aquí no hi ha ni un article 11 de la Constitució, ni capellas protestants, ni escolas espiritistas, ni focos masonics, ni premsa pornográfica, ni catedràtics ateos, ni estudis laichs, ni Bisbes atropellats en sos drets, ni el caciquisme imperant, ni lladres de levita, ni explotadors del pobre necessitat, ni gent que presti diners al 60 per 100, ni quintas de Murcia..... y de totas parts.

Aquí no hi ha més que 'ls carlins, enemichs constants del ordre públich y un govern y unas instituciones extremadament catòlicas refrendadas, segons los lliberals y quatre contadas sotas. per lo V.º B.º del Excm. y Emm. Cardenal Rampolla.

Acabarem un altre día.

SAID.

CARTA OBERTA AL MESTRE CHUECA

AUTOR DE LA MUSICA DE LA ZARSUELA «OÁDIZ»

Molt distingit senyor meu,
Y del meu major apreu:

Encara que no tinch lo gust de conixer á vosté personalment (puig vosté viu á Madrid, punt ahont fá molt temps no hi estat may) me permeto dirigirli aquets mots, que vosté potser escoltará com qui sent plourer de lo que, després de tot, no me 'n posaría cap pedra al fetje.

Vosté sab, millor que 'l noy de casa, que compongué temps enrera una zarsuela titulada *Cádiz*, la que, tampoch no ignora, que doná molta gent als teatros y á vosté molts quàrtets pels drets de propietat, lo que Nostre Senyor li auménti y conservi per molts anys, y ab vida meva.

Un dels números de música de dita comedieta, es un pas doble molt trempat y aixirit, que meresqué ser tocat per totas las músicas, orquestas, bandas militars, y fins las collas de cegos de la Tapinería, per lo que, de nou lo felicito.

Aquesta marxa fou declarada himne nacional, condecorant á son autor ab una creu, y tots los regiments d' Espanya, marxavan al só del conegut

“Viva España,
Que vivan los valientes,
Que vienen á ayudar,
Al pueblo gaditano,
Que quiere pelear.”

Tot aixó, 'm dirá vosté, ja ho sabía.
Ja m' ho penso, y me 'n faig carrech.
Mes hi ha una cosa, que potser vosté no la sab, y aqueixa cosa es la que motiva ma carta.
Al anar las tropas nort-americanas de la Habana

á fer los honors, en l' acte terrible de treurer per sempre nostra bandera de Cuba, y alsar en son lloch lo drapot de cuyna, ensenya al poble yanki, la banda del regiment nort-americaná, tocava, al passar per plasas y carrers ahont formavan nostres pobres y valents soldats, tocava..... *¡l' himne de vosté!* ¡LA MARXA DE CÁDIZ!

Insult més cínich y més cobart, no hi es al mon; lo poble que fá aixó, per porch..... encara es massa brut.
Y nostres pobres soldats, recordarían que al só d' aquella marxa, havían sortit, animosos y sonrients de sa patria, á la que tornavan sens portar, com tenia per costum, lo llorer de la victoria en son front altiu y noble.

¡Quína burla!

Vosté, per aixó no 'n té la culpa, los quins la tenen son los que (y vosté dispensi) convertiren un trós de música del *teatro chico*, en himne nacional d' un poble tan gran, com avuy abatut y deshonorat.

Pro vosté ha de fer alguna cosa; no pot seguir sens protestar de tal ofensa que inferida á Espanya, de rebot toca directament á vosté.

¿Me vol creurer á mí? Li daré un consell, sens ferli pagar cap quàrto: La marxa de Cádiz, está deshonrada, puig á son compás s' han passejat triunfalment una quadrilla dels lladres que 'ns han robat lo que era ben nostre, per consegüent, creguim, mestre Chueca, fassi un altre pas-doble per aquella escena de sa obreta, no la deixi tocar més; agafi la partitura original, emboliquila, esbossinada, ab un morrió fusionista, y ab una bala, en lloch de *pompon*, tñrila al fons del mar, en punt ben fondo, perque may més suri, y..... al llensarlo, busqui un lloch ahont no pugui ensopegar ab lo cadavre de cap soldat mort durant la travessía, perque al ensopegar lo plech ab éll, potser aquell “¡Viva Espanya!” potser..... ¡potser faría plorar sos ossos!

Dissimuli del enfado, y dispensi de son servidor

q. s. m. b.

ROGER DE LLURIA.

¡NI AB RODAS!

Que 'l Govern posi censura
per ocultar son intent,
se compren;
pro qu' als lleals de D. Carlos
casi no 'ls deixin parlar.....
¿pot aná?

Que ja Espanya..... no es l' Espanya
del temps de Felip según
¡es el mon!
Pro que 'ls naulers, en Sagasta
vulgui als carlins carregá!....
¿pot aná?

Que 'l soldat, pres pels tagalos
reclami repatriació,
te rahó.
Pro que 'l Govern se 'l escolti
com qui sent ploure ó nevá.....
¿pot aná?

¿Que á Murcia 's fan porquerías?
¿Que 's roba per fer dinés?
¡aixó es res!
Y que 'l qui deu castigarlos,
se ocupi sols de..... tragá.....
¿pot aná?

¿Que als repatriats de Cuba
no se 'ls paga?... ¿Ni als malalts?
¡no hi ha rals!
Pro que aixó passi, quan cobra
lo ministre y..... ¡vols callá!
¿pot aná?

Que 'ls lliberals tots, á l' olla
nacional fiquin el nas,
¡no 'n faig cas!
Pro que no hi haigi qui puga
enjugarlos á fregá.....
¿pot aná?

LO SENSOMNIER DEL RIGAT.

Sembla que 'l govern sabia ja que 'ls presoners malalts que tenia Aguinardo en son poder, havian sigut posats en llibertat 40 dias avans de ferse publich.

Pero va volguer que la noticia servís pera solemnisar lo sant de D. Alfonso.

¿Y tan poch se tingué en compte la fera ansietat de las familias que tenian allá á sos fills?

¿Aixís se juga ab l' amargura de las mares?

¿Cóm se coneix be que cap ministre hi tenia allá un sol fill!

Val més que callém, sino el llapis roig hi tindria que veure.

Lo doctor Pey y Ordeix está fent cada discurs per aquests círcols integristas catalans qu' es una benedicció.

Y á fé que no li falta elocuencia ni nervi. Vol-driam que *El Norte Catalán* de Vich lo sentís, y aprengué lo que es sentit comú de llavis del seu ídol lo doctor Pey.

Aixís tal vegada al parlar de LO MESTRE TITAS no soltaria cap barrabassada.

Y consti que no 'ns atrevim á estampar lo que hem sentit de llavis del doctor Pey.

A pesar de ser molta veritat.

Y amarga.

Sembla que la societat político-comercial *Planas y Casals Hermanos*, de tant temps instalada á la Plasa Real, está á punt de quiebra.

Don Manel té 'ls dias contats.

Y las sevas *pantorillas* perillan.

Y no es extrany. Al mon, tot *se gasta*, fins en *Sagasta*; y don Manel tocará demá las consecuencias de la seva despótica autoritat.

Don Manel no té altre remey que resignarse.

L' home del día, será sens dupte (quan mani *Silvela-Polavieja*, especie de matrimoni esguerrat) el senyor *Sellarés*, apoyat per la gran palanca de la premsa representada pe 'l *Diari de Barcelona*.

Aixó será un fet, no 'n dupti don Manel.

¡Ey! si 'ls carlins los donan temps per aixó.

Que tot podria ser.

Vergonya, llástima é indignació, tot barrejat, inspirava 'l desembarc de repatriats del vapor francés *Chateau Laffitte*.

Los pobres soldats semblavan calaveras, no homes.

Venian apilonats com bens, mal menjats, pitjor vestits; causava horror.

Y vingan festas al Palau d' Orient, y vingan xerinelas.

¡¡¡.....!!!

Hi ha lladres de totas maneras; de camí ral, ó escaleta; ab guans blanchs y ab..... un ganivet á la grapa.

Pero n'hi ha que roban... ab un guixot á la má.

Exemple: lo dimecres passat á Madrid hi hagué un empleat que en una de las pissarras de Telégrafos hi escrigué:

«Interrumpida comunicación á mano armada ramales Aranda, Zaragoza, Cuenca y Teruel.»

Cundeix l' alarma, es telegrafiada la noticia á tots los centros bursátiles, y las Cubas baixan tres enters y las acciones ferrocarrileras reben una bona sotrocada.

Fet ja 'l joch, ó la trampa, qu' es igual, apareix transformat aquell telegrama de la pissarra de Telégrafos, á la següent forma:

«Interrumpida comunicación á mano airada ramales Aranda, etc., etc.»

¡Y 'l gobernador de Madrid se queixa dels atracos!

¿Y no hi ha qui, á mano airada, ó á mano armada,

acabi ab aquests lladres de levita que totas se las pensan?

Ja n' aném de dret, ja, cap á la regeneració.

FEBRER

Lo Febré es un mes dolent; es lo mes d' en Carnestoltas, es lo mes de las *caretas* que tapan tan lletjas cosas. No 'n van pocas aquest mes cap al infern d' animotas, per culpa d' aquell senyor anomenat Carnestoltas! De segur que la careta es invenció dels dimonis, fentla aixís, d' un modo estrany en forma d' una trampota en que hi cayguessin ¡pebrets! los que no tenen vergonya, ó si 'n tenen, amagarla de llampant careta á sota. Vritat que la societat avuy está feta un' olla y aviat ja no sabré qui es católich, ó un *gotlla*, puig que avuy, l' hipocressía se porta á cap ab tal forma que 'ns pensém está al costat d' algún frare ó d' una monja y 'ns resulta un arrastrat que á lo menys mereix la forca.

¡Compadim als insensats que tot l' any fan Carnestoltas!

NAOJ AZIV.

CATOLICHS D' APAPARIENCIA

Aixís com hi ha católichs de conveniencia, hi ha també católichs d' apariencia, com vaig á demostrar desseguida.

Próxims están los días en que 's creu que la gent té dret á taparse la cara ab una careta y vestir trajos que, sense la careta, no'ls vestirían.

Jo comprench que aixís ho fassin aquells que, ademés de no haver rebut bona instrucció, no coneixen qué cosa es educació relligiosa.

A aquests casi podem dispensarlos y com-deixels; mes als que tenen escrits los seus noms en las listas de respectables associacions católicas, compostas la major part de jovens que, procedents los més de casas acomodadas, han sigut educats en collegis ahont se ensenya á renegar de tot alló que tendeix á faltar als principis relligiosos; á aquests los arrancaria la careta y 'ls presentaria als virtuosos directores de tantas academias católicas com hi ha á Barcelona, perque veigessin de qué 'ls serveixen á aquests joves las prédicas y exemples de sos superiors.

¡Ah joves! dels mals companys no us en podeu pas fiar; puig aixís com aparentan una falsa relligiositat, també es segú qu' es falsa la amistat que diuen professarvos; aparteus d'ells, que us portarán per un camí fatal per l' ánima y pe' l cos.

RUBEGUT.

LO PROGRÈS

Bonica paraula ab la que s' ha pretingut en nostres temps influí en la marxa de la societat, justificant ideas y accions del tot oposadas á la pau y ordre de aquesta. Si 'ns concretém aquí á Espanya, ¿quants y quants horribles crims y espantosas profanacions no s' han comés á la sombra de aquest nom que, considerat en son verda-der sentit, tants y tants bons fruits podria donarnos de benestar y armonia?

Deixém no obstant á aquells que ab gran des-faxatés y descaro prenen lo nom Progrés com á símbol de destrucció y anarquia, y justificatiu per entronisá sos apetits y depravadas passions, y fixemnos solsament en aquells que, ab menos malicia, si be ab culpable ignorancia y tal vegada enganyats pe 'ls primés, defensan que la religió Católica ab sas doctrinas y dogmas, es del tot incompatible ab la marxa progressiva de nostra societat. Crehuen sí, que 'ls dogmas y ensenyan-sas de la Iglesia católica, son inmutables, y per tant, lo que avuy ensenya, es lo mateix que lo que rebé de son Fundador, pro aquesta mateixa in-mutabilitat é intransigencia es causa de que no s' adapti á las naturals aspiracions del home, qui sempre busca progrés y llibertat.

Als que de tal modo pensan se 'ls pot dir: ¿Pro no es una imprudencia deixar sol al home sens cap fré que domi sas desordenadas inclinacions? ¿Es el verdader Progrés el que de aquest modo busca? Axioma filosófic es que per los efectes es coneixen las causas. Busquém un solsament dels molts efectes que 'ns ha portat eix mal anomenat progrés, cual deducció demostrará quánt equivocadas son las teorías dels que han pretin-gut sentar la base de un verdader Progrés, sens la llum salvadora de la religió Católica.

Recorrém materialment una ciutat en la que 's digui de ella, que es la que més adelantos pro-gressius s' hi marcan; prompte 's ficarán nos-tres ulls en lo sensnúmero de homes que, ab son modo de vestir, clarament demostren son los que se 'ls anomena «conservadors de la tranqui-litat pública»; aném observant, y al preguntá ¿quin objecte té aquest edifici, qu'és aquell altre? se 'ns contesta: «Una presó»..... «Una casa de correcció», etc., y altres noms axis que esglayan locor al pensá lo número de desgraciats que ja-megan baix sas voltas.

¿Qué 'ns diu aixó? que com més fortas y ataba-ladoras son las veus dels que cridan: «¡Visca el Progrés!» «¡Visca la Llibertat!» més contingent de personas (y encara fos suficient) 's necessita que assegurin y vigilin per la pau pública. O sino, ¿per qué avans quan la fe y creencia á las Lleys de Jesucrist, dominaba en los cors, no 's necesita tant número de individuos que vetllés per la se-guritat dels demés, ni tants edificis hi havia de Reclusió? ¿Per qué ja actualment, en aquells pob-les ahont la senzillés é ignoscencia es la guía de sas accions, no pensan que hi puga haver algún malvat que s' atreveixi á posar las mans sobre lo que no es seu, ni molt menos en atentar con-tra la vida y felicitat dels altres.

No diré jo que no hi haja hagut sempre homes malvats; pro sí que 's pot dir: «Desgraciat lo Poble ó Nació en que pera conservar lo benhestá de la societat sia necessari gran contingent de homes y diner, que aixó demostrará sa desmora-lisació y ruina.»

Bona es eixa vigilancia y de gran profit també estas bases de Beneficencia, ahont s' hi amparan tantas miserias y llágrimas. ¿Pro no sería encare milló, fos més reduhit son número? ¿No fora aixó senyal de més felicitat y pau? Aixís ho crech y ab mí ho reconeixerán las personas que vera-ment lamentin tantas miserias.

Aixó demostra que el verdader Progrés es aquell que més beneficis causa á la societat; que aquesta ha de estar assentada sobre bases fer-mes é indestructibles, y com aquestas bases son las doctrinas de Jesucrist, predican lley de amor y no de temor; de aquí es que sols baix son amparo y refugi, pot prosperá una societat, puig que la verdadera Llibertat y el verdader Progrés está en obehir las lleys, puig sens lleys no hi ha llibertat, sino libertinatge.

Ja aquells que diuen que lo implantar á Es-panya la monarquía verament cristiana es retro-cedir, se 'ls pot contestar: que aqueixa monar-quía es la única que pot portarnos lo verdader, en quant porti á la práctica aquells tres admira-bles principis: Amor á Deu, carinyo á la Patria y respecte al Rey.

MINGUET.

TAPABOCAS

¿No coneixen tots vostés al simpátich *tapabocas*? ¿no saben, qu' es el més útil y més rumbós *trós de roba*?

Parin un poch l' atenció, y els diré la llista tota de las sevas excelencias y ventatjes, que son molts.

Lo *tapabocas*, serveix per, com diu, *tapar* la boca y hasta el nas, lo coll y orelles si la glassada es ben forta, y fentho aixís, ens lliurém de arreplegá aquellas *cosas* que se 'n diuen constipats y ens fan quedar ab veu ronca.

Ab lo fret no 's pot fé 'l maco; hi ha que guardar be la *cloaca*, y, per mí, per ferho be, res millor que 'l *tapabocas*.

Veigi, sino, els pagesets com van per anar á fora; surten quan lo día apunta, y ab aquell *griset* que torra, embolcallats los veuréu que semblan aquellas momias d' Egipte; pro en sent al *trós* y ab lo pitillo á la boca, prest els fuig lo tremoló

empunyant l' aixada ó dolla,
mentres despertan la gana
fent lo *xerrupet* cada hora.
Rumbejan també ab salero
nostre típich *tapabocas*,
los obrers y els artesans,
los noys anant á la escola,
venedors y carreters
y els pobrets que ab plany pidolan
ó be un míser sentiment
ó un bossí de pá per sopas.

Tots ells, veureu que 'l vesteixen
ab soltura y gracia molta;
y á tot arreu l' acompanya,
barretina, gorra ó boina.

Lo *tapabocas* qu' es *extra*,
sol ser fet de llana bona
ab colors xillons ó serios
y un serrallet qu' enamora;
fins n' he vist hasta de estamp,
de cutó y á més de borra;
pero, son tots ells tan macos,
ostentan tan bella forma,
que, ben portats, fan *traveta*
á las tontas casacotas.

Avuy, fins als sobretodos
hi van posant *tapabocas*;
portan uns colls alts, molt alts,
fets de pels de bestiolas,
que tapan clatell y orelles,
y á més del nas, fins la boca.

En fi, l' instint natural
que de conservar té l' home,
fá que 's fixi ab tots los medis
de preservació que corren,
y procuri millorarlos
inventant formas més novas.

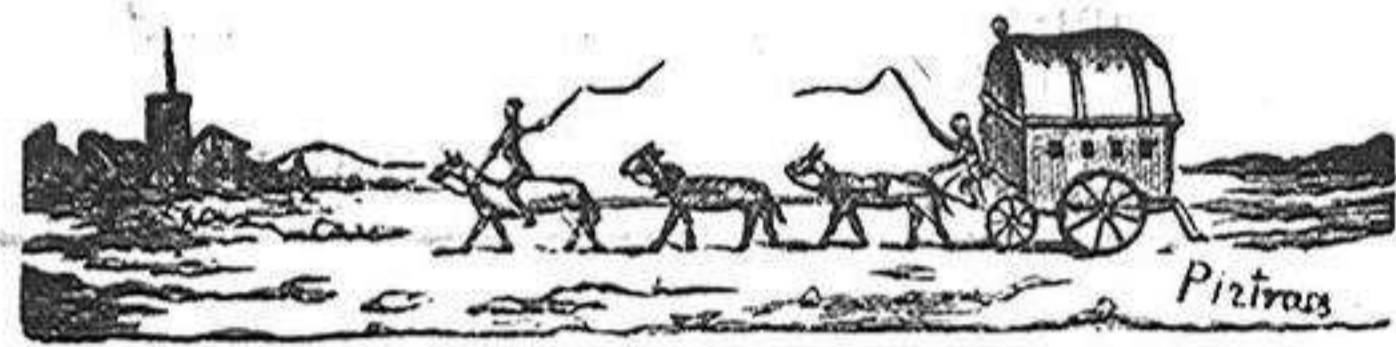
Pro vaja; la bella prenda,
será sempre 'l *tapabocas*.

Preservemlo be, minyons,
de la rampinya *ferotje*;
si al istiu ben tancadeta,
al hivern, á sobre nostre,
que las feras pulmonás
solen *entrar* per la boca.

Aquesta prenda, senyors,
pot servir per altres cosas....
ab ella, 's pot fer un *llás*
per anar penjant la colla
de traidors que á nostra patria
van portant cap á la fossa,
ó be, anarlos lligant
ben amarrats á un *vell roure*....
y aixís, *tapar* d' un plegat
tanta condemnada boca.

Algo 's fará á no tardar,
en aquesta ó altre forma,
pro.... valentnos d' unas *eynas*
diferents dels *tapabocas*.

PEPET DE LAS POMAS.

CARTAS DE FORA

Remitit

Badalona, 23 janer 1898.

Sr. Director de Lo MESTRE TITAS.

Molt senyor meu: lo motiu de la present es manifestarli que ahir, diumenge, tingué lloch en nostre Círcol Católich una reunió general convocada per la Junta Directiva ab motiu de que alguns socis, anomenats per nosaltres «protestants» desaprobavan las sevas gestions y hasta la conducta dels socis en general. Foren cridats també los «protestants» á dita reunió general y preguntats si la Junta ó Comissió 'ls mereixia la confiança fins á Sant Joseph, en qual día ha de renovarse la Junta.

Després de varios crits intempestius y algún de poch digne de ser llsentat allí, s' acudí á la votació, resultant 88 vots en favor de la Comissió y 14 en contra, (llástima no ser 13).

Los demás assistents, s'abstingueren de votar, y fins un estava amagat (també protestant) al corredor del número 100, preguntant després s' hi havia d' haver Junta general....!

Los 14 protestants no tingueren més remey que darse de baixa.

Res més que manifestarli ab quánta alegría hem vist la neteja en nostre Círcol dels elements perturbadors.

De vosté atent y affm. S. S. q. b. s. m.

«Si».

**

Vilanova y Geltrú, 29 janer 1899.

Ja s' acostan las dolsas benhauransa;
ja ha fugit la miseria y demás planys;
ja 'l cor nostre no sent las anyoransas
que mantenen latents els desenganyans.

Ja s' acostan, mon Mestre, per ma vila
las festassas d' impúdich Carnaval;
ja s' está preparant folla barrila,
qu' es lo somni daurat del lliberal.

Vosté ja ho deu saber; fem gran tabola;
aquí 's derrotxa tot; fem gran xibarrí;
y, fins l' honra s' aixafa y s' esmicola,
y tota serietat se 'n va al patarri.

Tenim un *Pau* molt gras y molt alegre
(qu' es l' ánima constant d' eix moviment),
que, per donar *verdó* pateix gran febre,
puig se mostra pe'l *vert* molt complacent.

Aquest vol moure enguany gran marejada,
fent tornar leros als vilanovins;
ija veurá quína forta sotregada
donará aquest gran fet als new-yorkins!

Seguim; aném ballant danza macabra,
que, ja en la fi, vindrán els forts gemechs,
y rebrém tots plegats un cop de sabre
ó de horrible tempesta 'ls espatechs.

No rebrém, no; *rebrán*; que 'ls bons patricis
estém ben allunyats de tantas farsas,
y anhelém desterrar aquestos vicis,
y esperém acabar ab tantas *garsas*.

Solets los deixarém en aquells días,
y á Lourdes els lleals ens trovarém;
gosarém horas dolsas y alegrías,
y ab entussiasmes ens confortarém.

Y junts, aquest *Aucell* y un de molt digne
com l' aixerit Aucell del Panadés,
tots dos vigilarém al sér maligne
per si al mitj dels romeros se fiqués.

Volátil amich meu, que be entussiasmas
al poble de Llorens, sense desdí;
els jorns de Carnaval, ho son de miasmes;
donchs ¡á Lourdes!

L' AUCELL VILANOVI.

**

Igualada, 25 janer, 99.

Inolvidable Sr. Mestre:

Un extremat frenesí acaba d' inundar lo cor dels mem-bres lliberals y ateneistas d' aquesta dividida Ciutat. ¿Per quin motiu? Per una part se tracta d' aixecar un Casino ab toias las *campanillas* de nostre caduch sigle, costejat aquell per lo element fusionista, ó millor, godonista: per altre, los adictes al «Ateneo Igualadino de la clase obrera», empenyats, á la vegada, en restaurar son Teatro, gastant uns y altres sumas verament formidables. Los projectes de las tals obras y milloras, se 'ns ha dit están ja molt adelantats, tant, que están próxims per arribar los senyors Arquitectes de la Capital pera posarse tot seguit las respectivas obras en realisació.

Ara si que no 's podrá dir per persona que tingui un poch de seny, que en Igualada hi faltin pessetas y.... llargas; quals, en tractantse de socorrer al pobre y necessitat, ó de construir una Casa benéfica en forma deguda, no apareixen ni á cops de magalls; mes, basta solsament una petita discórdia, una insignificant dissenció dintre d' algún Centre polítich, per pujarsen las sanchs al cap de quins se consideran ofesos, y tot seguit, per venjar la tal ofensa ó injuria—dat cas que existexi—tiran castells en l' ayre posantlos molts vegadas en execució, com realment está ara passant.

La cara 'ns hauria de caurer de vergonya quan se presencian consemblants cosas; y no obstant la més glacial indiferencia s' apodera de tots nosaltres: Ara va be diuheu uns; puig los artistas treballarán á cumpliment: may hi havian hagut tants capitals com en el present, exclaman altres. No hi ha pas dupte, nosaltres afegim: ab tot, es d' oportunitat fer algunas saludables advertencias sobre 'l quadro poch agradable que se 'ns ofereix á la vista.

En primer terme, tenim: que ningú pot negar las moltíssimas necessitats que están cridant auxili en aquellas personas que més ó menos acomodadas ouhen los plors y angustias de nostres próxims; mes no segueixen idéntica conducta altres que ostentan per tot arreu lo sello d' un luxu abominable gastant las pessetas y tirant los duros per lo sosteniment de locals y establiments de Societats, tant si son verdas com maduras. Quant més valdría que en lloch de emplearse fortas quantitats en la erecció d' un Casino que rés deixarà que desitjar,—sens diu—y de la restauració y embelliment del Teatre de nostre famos Ateneo, aquellas s' invertissin en axugar las llágrimas d' infelissos que á voltas inconscientment empenyuts per la forsa irresistible de la miseria cauhen enredats en lo filat de las més asquerosas costums, fentse indignes de formar part de la católica societat, y experimentant més tart los horribles afectes de perniciosos enganyans.

Sens dupte que també en Igualada ha desaparegut en estos temps desgraciats una gran part de sentiments humanitaris nascuts de la Caritat Cristiana avants tan enlayrada per nostres avis y allegats. La pérdua de la Santa Religió porta per llógica consecuencia lo derrumbament ó enfonzament del edifici del amor fraternal, y en cambi, puja com lo fum lo castell dels mals hàbits ab tots sos nefandos resultats: aixó mateix cabalment experimenta nostra lliberalisada Ciutat, y no cal que 'ns forjém caborias que si 'ls elements católics d' elevada autoritat dormen devant del imminent perill que 'ns rodeja, sucumbirém sens ajuda en aquesta lluyta infernal que, gracias á la misericórdia de Deu, fins ara permet no avansi més en lo camp magnífich de la Iglesia, Mare nostra.

Tal es, Senyor Mestre, lo retaule, que á grans pincelladas deixém estudiat, y no volém duptar que nostres compatriccis llegidors se 'n farán lo degut cárrech y traurán d' ell lo profit convenient.

MALAQUIES.

XARADA

Una vegada era un *quatre*
que tenia el *cinch* vermell;
y com qu' era molt *tres quarta*
la mestressa, puig vingué
de *una dos tercera quatre*
carregada de bitllets,
va cridá 'l metje y ben prompte
va trobar certer remey;
que consistí en ferli pendre
alguns *totals* ben calents,
y pintarli el *cinch* ben prompte
ab un reforsat pinzell.

J. M. R.

**

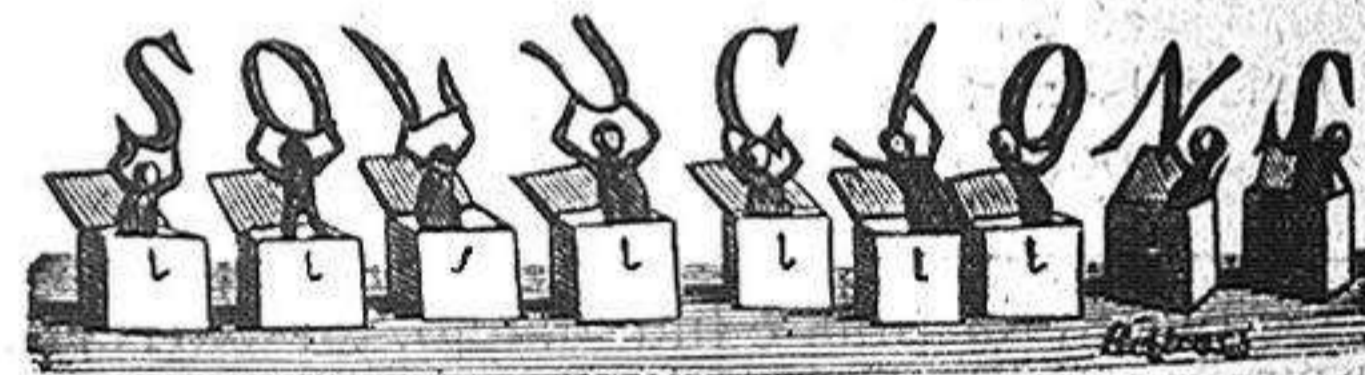
GEROGLIFICH COMPRIMIT

LI ENT
SA

**

GEROGLIFICH
APOLO
ESPANYA
TULGA

I. VIGATÁ.

Xarada: PILOTA. 1

Geroglífich numérich:

F
R I N
F I L L A
F R O I L A N
F A L L A
I R A
N

Geroglífich comprimit: AUCELLISTA.

CORRESPONDENCIA

Sr. Vidiella, Cambrils; rebuts los sellos, pero la suscripció es de 4 pessetas.—Pepet de Gracia; vosté versifica be, pero l' assumpto no es prou apropósit per un *senmanari* católich.—D. J. M. R. S. de Lleya; D. M. A. V. de Lloret; D. N. V. de Papiol; D. J. F. V. de Vilaseca; D. M. N. de Mataró; D. V. J. de Tarragona; D. L. M. de Canet; D. J. M. J. de Vich; rebudas las llibransas y conformes ab lo que 'ns diuhen.

Als demás los contestém particularment.—*Malaquies*; Molts gracias. Si pot ser curtetas y ben substanciosas, puig així ho exigeix lo poch espay del periódich.

Establiment Tipográfich, Casanova, 13; Barcelona.